

KINH PHẬT TẠNG

QUYỂN 2

Phẩm 5: TỊNH GIỚI (Phần 2)

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới nghe Phật thuyết giảng các kinh như thế, tâm không thanh tịnh để hoan hỷ, tin tưởng vui thích. Tự có lỗi nên nghi ngờ kinh này, vì chúng ta mà giảng nói không phải vì những người khác. Vì sao? Vì Tỳ-kheo chúng ta có những sự việc ấy.

Này Xá-lợi-phất! Pháp thượng diệu không thể so sánh như vậy, Tỳ-kheo phá giới lại sinh giận dữ, đối với người giảng nói Pháp tâm phần nhiều không tin, được nghe Đức Phật giảng dạy như thế thì chống đối không lãnh thọ, lại nói như vậy: Đây chẳng phải là Phật nói để giáo hóa mà là người khác nói. Vì sao? Vì Tỳ-kheo phá giới không ưa thích tu đạo, do Tỳ-kheo tu đạo không trái lời Phật dạy. Đây đều là pháp ác ngu si, phá giới, vì tâm không tin nên làm trái với lời Phật giảng dạy. Tỳ-kheo như thế tự biết có lỗi, nhưng sinh giận dữ, kiêu mạn bướng bỉnh, tâm tà mạn xấu ác phỉ báng Phật, Pháp, Tăng.

Này Xá-lợi-phất! Do Tỳ-kheo ấy nghe các kinh điển chống trái không tin, nên tâm không thấu tỏ về nẻo Bồ-đề vô thượng, chỉ dạy cho mọi người chẳng phải là lời Phật giảng nói.

Này Xá-lợi-phất! Phật nói người ấy là hủy báng chánh pháp, do hủy báng giáo pháp cho nên không phải là Sa-môn, chẳng phải là con cái của dòng họ Thích, nên trừ bỏ các Tỳ-kheo ấy. Nếu trăm ngàn vạn ức chư Phật xuất hiện phá diệt mọi hoặc, nghiệp hiện có của chúng sinh, cũng không thể làm cho kẻ xấu ác kia giác ngộ đạt được đạo quả. Vì sao? Này Xá-lợi-phất! Kẻ ác như vậy ở trong giáo pháp tự làm chướng ngại cho đạo, lại không sống với đạo, không có tín tâm, chỉ ưa thích y phục, các thức ăn uống, ham thích lợi dưỡng ở đời, ta nói người này nhất định sẽ bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi-phất! Như Lai nay sẽ giảng rõ cho ông biết, người nào chống trái pháp báu như thế, thì đối với nơi chốn thọ sinh tốt đẹp vĩnh viễn không hề có, chỉ sinh vào chốn xấu ác luôn bị mù lòa không có mắt.

Này Xá-lợi-phất! Các Tỳ-kheo xấu ác, kiêu mạn đầy dẫy ấy không thể khẳng định là đã phá diệt pháp của Như Lai, còn những người khác thì do không thể tự nuôi sống, vì lợi dưỡng nên theo phá diệt giáo pháp của ta.

Này Xá-lợi-phất! Pháp báu như vậy bấy giờ bị hoại diệt. Vì sao? Vì Pháp báu ấy luôn được tất cả chư Phật thấy đều cung kính, các Bích-chi-phật, A-la-hán cũng đều cung kính. Tỳ-kheo phá giới, người tăng thượng mạn nhất định không giảng nói về pháp này. Các Tỳ-kheo như thế lúc ấy khinh thường giáo pháp của ta, lại còn xa lìa, phần nhiều ôm lòng tham lam chuyên cầu sự sống, chuộng nơi tài sản lợi lộc bị ganh ghét trói buộc, luôn thích tranh cãi, cùng sinh hiềm khích không chịu kính thuận, không có oai nghi, tâm ý buông lung như đàn khỉ vượn, thay đổi hình tướng tạo các nghiệp ác, trái với pháp của Sa-môn, xa lìa Hiền thánh.

Này Xá-lợi-phất! Người ác như thế che đậy lỗi lầm, phần nhiều tham cầu tiền của

để nuôi sống thân mình, ma ác biết được tâm ấy nên dùng làm phương tiện, khiến kẻ kia luôn tạo sự chống trái đều cùng hủy hoại chánh pháp, một vị Tăng bảo phân làm năm phần, đã có năm phần thì sinh tranh chấp, cùng nhau bàn nói về lầm lỗi, thị phi đủ loại.

Này Xá-lợi-phất! Như Tỳ-kheo hiện nay, cùng nhau giáo hóa, cùng nhau cung kính, đồng tâm cùng hành thuận theo lời dạy của Phật. Bấy giờ, các Tỳ-kheo không cùng giáo hóa, không cùng cung kính, thấy kẻ tạo ác thì lo sợ bỏ đi không thể dùng giáo pháp để chỉ dạy hướng dẫn. Hoặc lúc tuy có người học rộng hiểu sâu, lại ôm lòng kiêu mạn, khinh chê người khác, do đó đều dùng chỗ hiểu biết của mình để tự lập tự chuyển, gặp nhau còn không vui huống hồ là có thể thọ nhận lời dạy của Phật.

Này Xá-lợi-phất! Như Lai ở đời thì Tam bảo là cùng một vị. Sau khi ta diệt độ thì chia làm năm phần.

Này Xá-lợi-phất! Ngày nay ma ác vẫn còn ẩn thân, trợ giúp Điều-đạt phá hoại Pháp, Tăng của ta. Vì Như Lai là Bạc Đại Trí còn ở đời nên ma ác không thể tạo thành được việc ác lớn. Vào đời vị lai, ma ác sẽ biến thân làm hình tướng Sa-môn, nhập vào trong Tăng chúng, giảng nói vô số việc tà, khiến nhiều chúng sinh bị lôi cuốn vào nẻo tà kiến, vì họ mà giảng nói các pháp tà, đó là Di-lâu-đà-la-ca-lâu với các sự việc như: Tranh chấp dữ dội, năm bộ phận chia xẻ nhau, cho là niệm niệm diệt, cho là tất cả đều có, cho là có ngã, có chỗ thủ đắc. Lúc ấy ma ác giảng nói các sự việc tham chấp tà vạy như thế. Các sự việc như vậy, chẳng phải là chỗ nêu giảng của Phật và chúng đệ tử. Khi ấy, người ác kia bị ma ác mê hoặc đều chấp vào chỗ kiến giải, cho mình là đúng, kẻ kia là sai.

Này Xá-lợi-phất! Như Lai đã dự kiến trong đời vị lai có những sự việc phá hoại chánh pháp như vậy nên giảng nói kinh sâu xa này, nhằm để đoạn trừ các sự chấp trước của ma ác.

Này Xá-lợi-phất! Vào lúc ấy, trong cõi Diêm-phù-đề, phần nhiều là người tăng thượng mạn, làm được chút ít thiện tự tiện cho là đắc đạo, sau khi mạng chung bị đọa vào cõi ác. Vì sao? Vì người ấy ở trong sinh tử tự cho mình đắc đạo, lại cũng khen ngợi nói người khác là đắc đạo, mạo nhận là Thánh nhân để được sự cúng dường. Người này đối với chư Thiên, người nơi thế gian chính là giặc ác lớn. Người ngu như vậy nghe nói về Đệ nhất nghĩa thì nghi ngờ, sợ hãi, như rơi vào hầm sâu.

Này Xá-lợi-phất! Có các Tỳ-kheo ưa thích sự việc ấy, cùng nhau tụ tập phá hoại giáo pháp giác ngộ vô thượng của Phật. Lúc này, người tăng thượng mạn chấp trước càng nhiều, ma ác lại làm mê hoặc tâm của người tại gia và xuất gia, khiến họ hành theo phi pháp. Người giảng nói chánh pháp ít được giúp đỡ, hỗ trợ, nên liền bị tan hoại, khó được tồn tại.

Này Xá-lợi-phất! Bấy giờ trong thế gian các Tỳ-kheo trẻ tuổi hầu hết đều là hàng lợi căn. Vì sao? Vì những người xuất gia do phiền não còn sót lại đã sinh trở lại trong cõi người, liền được xuất gia, các Tỳ-kheo ấy ưa thích nêu vấn nạn tìm cầu Phật pháp theo thật nghĩa đệ nhất.

Này Xá-lợi-phất! Khi ấy những kẻ tăng thượng mạn bị ma mê hoặc, chỉ cầu cho mạng sống, thật là hàng phàm phu tự xưng là A-la-hán. Ở nơi chỗ các Tỳ-kheo trẻ tuổi kia cùng nói: Làm tốt nơi thân, khẩu, ý đầy là thật nghĩa đệ nhất của Phật pháp. Khéo giữ gìn giới tịnh, đọc tụng kinh pháp, siêng năng tu tập, hiểu biết sâu rộng, đó gọi là nhân duyên của thuận nhẫn, tức là tâm thanh tịnh tin Phật. Lại có thật nghĩa đệ nhất ông

nên buộc tâm nơi duyên, chuyên niệm về Niết-bàn để diệt trừ ba thứ khổ, có thể nhàm chán xa lìa năm ấm, mười hai nhập, mười tám giới. Các ông nên ở nơi vắng lặng, quán xét các pháp ấm, giới, nhập thấy đều là vô thường, tự quán về thân nơi vô số thứ bất tịnh. Các ông có thể quán xét như thế, thì sẽ đạt được quả Tu-đà-hoàn. Lại có thể đối với pháp năm ấm này quán xét sâu xa đều là vô thường, khổ, không, vô ngã, không có bền chắc, tức đạt được quả Tư-đà-hàm. Lại quán xét sâu xa dần dần đạt được quả A-na-hàm, đến quả A-la-hán, đó là thật nghĩa đệ nhất.

Các Tỳ-kheo trẻ tuổi lại hỏi:

–Ở trong giáo pháp của Phật, đạt được quả vị A-la-hán là Đệ nhất nghĩa chăng?

Chúng tôi cũng biết việc ấy đạt được quả vị A-la-hán là Đệ nhất nghĩa. Nay, năm ấm này là do nhớ nghĩ phát sinh hay không phải do nhớ nghĩ phát sinh?

Đáp:

–Năm ấm này là do nhớ nghĩ phát sinh, không có nhớ nghĩ thì không thể phát sinh.

Hỏi:

–Nhớ nghĩ và năm ấm khác nhau như thế nào?

Đáp:

–Như năm ấm, nhớ nghĩ cũng như vậy.

Hỏi:

–Nếu như năm ấm, nhớ nghĩ cũng vậy, thì ai là nhớ nghĩ năm ấm?

Đáp:

–Nếu không nhớ nghĩ năm ấm, thì không có Niết-bàn, tức thật có nhớ nghĩ năm ấm. Cho nên có tu tập tám Chánh đạo mới hội nhập vào Niết-bàn.

Này Xá-lợi-phất! Trong đời vị lai có nhiều Tỳ-kheo thành tựu được pháp nhẫn ấy.

Này Xá-lợi-phất! Bấy giờ, trong pháp hội có nhiều thiên chúng muốn nghe giảng nói về pháp thật nghĩa đệ nhất của Phật. Người tăng thượng mạn nghe nói như thế sinh tâm nghi ngờ, như rơi vào vực sâu, đều kinh ngạc nói với nhau: “Hôm nay giáo pháp của Đức Phật Thích-ca Mâu-ni sắp diệt tận mau chóng.”

Này Xá-lợi-phất! Trong ấy có các Tỳ-kheo thành tựu căn lành nói với các Tỳ-kheo ngu si, người tăng thượng mạn hoàn toàn già nua kia: Nếu chấp có tướng của năm ấm, tướng của mười hai nhập, mười tám giới thì không chấp nhận lời nói này, nên không vui, không thích, bèn từ chỗ ngồi đứng dậy bỏ đi.

Này Xá-lợi-phất! Lúc ấy, chư Thiên tâm rất vui mừng cả bốn phương cùng nói lớn: Đức Phật Thích-ca Mâu-ni vẫn còn có các đệ tử giỏi, những vị này đầy đủ căn lành, không thích nghe giảng nói về pháp bất tịnh, đó là kiến chấp về ngã, về nhân. Chư Thiên nghe điều ấy thấy đều vô cùng vui mừng, khen ngợi tán thán các người lợi căn, ưa thích nêu vấn nạn, nhất định sẽ thành tựu pháp Nhẫn vô sinh. Các người ấy tập hợp lại một chỗ, cùng làm bạn bè, số người đã ít, uy lực cũng yếu.

Này Xá-lợi-phất! Lúc này, các đệ tử chân thật của ta, ở trong dòng họ của cha hãy còn không có lời nói yêu mến, hướng hồ là được cúng dường để an trụ trong chùa tháp.

Này Xá-lợi-phất! Ông nên quán xét kỹ. Lúc ấy Như Lai liền bị xem nhẹ. Sau khi ta diệt độ, các đệ tử của ta thành tựu mọi sự tịch diệt thuận hợp, không còn thủ đắc nơi nhẫn, lúc ấy họ cũng bị xem thường. Vì thế cho nên ta ở trong vô số kiếp diệt trừ các oán địch, giáo hóa tất cả các hàng Thiên vương, Nhân vương, khiến tâm họ thanh tịnh. Sở dĩ như thế là nhằm khiến các đệ tử của ta được an ổn bên người cha.

Này Xá-lợi-phất! Nay Như Lai lấy tất cả thế gian, trời, người ra làm chứng. Như

Lai đúng như pháp đã chứng đắc quả vị Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, chuyển bánh xe pháp vô thượng, các hàng Sa-môn, Bà-la-môn, Thiên ma, Phạm thiên không thể chuyển được.

Này Xá-lợi-phất! Hiện việc như thế, sau khi Như Lai diệt độ, đối với đạo quả Bồ-đề vô thượng của ta, các đệ tử muốn lưu truyền rộng rãi, các người ác kia không thể làm cho sáng tỏ, lại cũng không ban bố pháp không sợ hãi.

Này Xá-lợi-phất! Ví như đem bình đựng mật để ngã tư đường, mà nói: Nếu người nào có thể ăn chừng một tí chút thì thường không già chết. Bấy giờ, chư Thiên và người đời cầm đao, gậy để giữ gìn bình mật ấy. Khi giữ gìn mọi người nói với nhau: Nếu có người nào ăn một tí chút mật chúng ta sẽ giết họ.

Này Xá-lợi-phất! Trong số đó có người trộm nghĩ: “Mật nơi bình này ăn chừng một tí chút thì không già chết. Nay ta vì sao sợ chết mà không dám ăn, nếu được ăn rồi thì không sợ các người giữ gìn, cũng có thể luôn được không già, bệnh, chết.” Tâm quyết như vậy rồi thì không còn tiếc mạng sống, bèn đi thẳng đến chỗ để bình mật. Những người giữ gìn đều cầm con đao, gậy tranh nhau muốn giết.

Này Xá-lợi-phất! Người này, nếu có thể chưa bị đao gậy đánh chém mà đã ăn được một chút mật thì tránh khỏi suy yếu lại không còn già chết. Như vậy, này Xá-lợi-phất! Có nhiều kẻ ác, ma ác và quân binh của ma muốn tiêu diệt giáo pháp của ta. Sau khi Như Lai diệt độ, nếu người nào có thể tùy thuận theo pháp không, thông đạt không còn nghi ngờ, tức đối với pháp tâm không thủ đắc, thành tựu thượng nhãn, bấy giờ tuy bị kẻ ác xem thường, dốc sức phá hoại đạo pháp, người ấy nếu có thể không tiếc thân mạng, siêng năng tu tập tinh tấn, thông đạt các pháp là không sinh, không tạo tác thì sẽ được thoát khỏi sinh, già, bệnh, chết.

Này Xá-lợi-phất! Như bình mật là dụ cho pháp Đệ nhất nghĩa của Phật. Chư Thiên, người đời giữ gìn bình mật là dụ cho người ác ưa thích làm việc của ma tự đánh mất lợi lớn, cũng ngăn chặn người khác thực hành thật tướng, khiến họ mất hết lợi lớn.

Này Xá-lợi-phất! Người tăng thượng mạn đều là bè đảng với ma, trợ giúp việc ma, đều cùng chê bai nghi ngờ pháp không sinh diệt.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Người giảng nói pháp bất tịnh nêu kiến chấp về ngã, nhân, chúng sinh, kiến chấp về năm ấm, mười hai nhập, mười tám giới, chưa chứng đắc cho là đã chứng đắc, tâm chấp về sự đạt đạo, thủ đắc về Niết-bàn, đều còn chê bai về chánh pháp như thế. Vì sao? Vì những người này tham chấp nơi không, cũng chính là các ma, bị ma mê hoặc, dùng chánh pháp của Phật mà làm các việc ma.

Này Xá-lợi-phất! Nếu người tại gia hay xuất gia, nghe pháp không ngã, không nhân, không chúng sinh, rốt ráo không, mà kinh hãi, nghi ngờ, sợ sệt, nên biết người này đã bị ma dẫn dắt sai khiến. Như Tỳ-kheo chỉ có hình tướng này chính là kẻ trộm phá chánh pháp, hủy hoại oai nghi.

Này Xá-lợi-phất! Người này tức đã theo kiến chấp về ngã, về chúng sinh, về có, về không, về thường, về đoạn đều là ma chẳng phải là đệ tử của Phật. Vì sao? Vì trong kinh Như Lai đã giảng nói: Tất cả thế gian đều là không, không có ngã và ngã sở, không có nhân, không có chúng sinh, không thường, không đoạn, không pháp nào là không bị hủy hoại. Người ác như thế cũng đều đọc tụng kinh ấy, giảng nói cho người khác, nhưng tâm tham chấp về ngã, về nhân. Người ngu như vậy gọi là tạo nhân đau khổ. Gọi là phản phúc bất thường, đều nhằm gây tranh chấp, nhiễu loạn, phá hoại Tăng chúng, gây nhiễm ô cho đạo pháp, là chỗ đọa, cặn trong hàng Sa-môn, là sự xấu xa ô

uế, gọi là chỉ có ngôn từ, gọi là Sa-môn đối trá, là sự bần cùng trong hàng Sa-môn, là kẻ phải gánh vác nặng nhọc, là kẻ khi dối chư Phật, là kẻ phạm tội ngũ nghịch.

Này Xá-lợi-phất! Người ấy gọi là loại giặc đại ác nghịch, gọi là tri thức ác, gọi là kẻ phá giới, là tà kiến, là ngoại đạo, là kẻ hành không thật, là bạn ác, gọi là loài quỷ sát hại, gọi là kẻ bệnh hoạn, thối tha, gọi là lửa dữ thiêu đốt, gọi là kẻ dua nịnh, gọi là kẻ rơi vào chỗ tối tăm, là kẻ đi vào rừng rậm, là kẻ bị cuốn theo dòng sinh tử, gọi là cùng tạo ra người ác, gọi là địa ngục, gọi là súc sinh, ngạ quỷ, A-tu-la, gọi là kẻ không đi vào đạo, gọi là kẻ lừa dối, là kẻ tự khen mình, là kẻ làm nghề xem tướng, là tiếng kêu to chất chúa, là kẻ nhân nơi lợi cầu lợi, gọi là kẻ làm nhơ xấu nhà người khác, là kẻ luôn đùa giỡn, là kẻ tâm tán loạn, là kẻ bị tham lam giết hại, gọi là kẻ sân hận giết hại, gọi là kẻ bị ngu si giết hại, là kẻ diện mạo tốt mà đối gạt, là sự suy não, là kẻ không giải thoát, là kẻ bị phiền não trói buộc, gọi là kẻ chẳng phải Sa-môn, chỉ là Sa-môn hình tướng, là hạng Sa-môn Chiên-đà-la, Sa-môn thối tha, Sa-môn cặn bã, gọi là kẻ khó đầy đủ, là kẻ khó nuôi dưỡng, là kẻ phá hoại oai nghi, là kẻ không biết hổ thẹn, là kẻ bị chặt đứt đầu, là người hủy hoại thân thể, là kẻ buộc ca-sa vào cổ, là kẻ tự vào chốn tối tăm, là kẻ nhiều tham dục, là kẻ nhiều giận dữ, là kẻ nhiều ngu si, là kẻ bị năm thứ phiền não trói buộc, che lấp; là kẻ bị chìm ngập, là kẻ hư giả, là kẻ rỗng không, là kẻ si ám.

Này Xá-lợi-phất! Thế nào gọi là rỗng không? Thoái thất đối với chư Phật, đối với tướng của bậc Hiền thánh, nên gọi là rỗng không. Dứt mất tất cả công đức của bậc Sa-môn và pháp của Sa-môn, nên gọi là rỗng không. Thế nào gọi là hư giả? Ở ngoài giáo pháp của bậc Thánh gọi là hư giả. Xa lìa các pháp Không, Vô tướng, Vô nguyện, gọi là hư giả.

Này Xá-lợi-phất! Người ác như vậy có thể khiến cho ma vui mừng. Tham chấp sâu dày nơi pháp hư vọng nên đối với hàng phàm phu đã có đầy đủ tướng của kẻ tội ác. Không giống với người đạt được pháp nhãn, đạt được các pháp của bậc Sa-môn và công đức của Sa-môn, nên trăm ngàn ức phần vẫn không đạt được một phần.

Này Xá-lợi-phất! Do đó, gọi là kẻ rỗng không, là kẻ hư giả. Song vì tham chấp sâu dày về lợi dưỡng của thế gian, chẳng phải Sa-môn mà tự xưng là Sa-môn, không đáng được cúng dường mà thọ nhận sự cúng dường, đó chính là giặc cướp, dựng cờ cùng giặc cướp, đó là kẻ giặc giết hại mọi người, kẻ ấy nơi thức ăn nuôi sống mình đều là những thứ không thanh tịnh, chỉ có người hưởng đến đạo quả chứng đắc đạo quả mới có thể thọ nhận hết sự cúng dường, không phải như kẻ ấy. Cho nên gọi kẻ xấu ác kia là kẻ ăn đồ bất tịnh.

Này Xá-lợi-phất! do đó, gọi là kẻ rỗng không, là kẻ hư giả, ý ông thế nào? Nếu kẻ sát sinh, trộm cắp, tà dâm, nói hai lưỡi, nói lời thô ác, nói lời thêu dệt, tham lam, giận dữ, tà kiến, kẻ ấy luôn sát sinh mà chẳng thường cướp đoạt mạng sống chẳng?

–Bạch Thế Tôn! Không. Người tại gia sát sinh không đoạt mạng sống, thời gian sát sinh thì ít thời gian không sát sinh thì nhiều.

–Này Xá-lợi-phất! Ý ông thế nào? Nếu người trộm cắp, thời gian trộm cắp là nhiều hay thời gian không trộm cắp nhiều?

–Bạch Thế Tôn! Thời gian không trộm cắp nhiều.

–Này Xá-lợi-phất! Ý ông thế nào? Nếu người tà dâm, thì thời gian tà dâm nhiều hay thời gian không tà dâm nhiều?

–Bạch Thế Tôn! Thời gian không tà dâm nhiều.

–Thời gian nói hai lưỡi, nói lời thù ghét, nói lời thô ác, tham lam... giận dữ là nhiều hay thời gian không giận dữ nhiều?

–Bạch Thế Tôn! Thời gian không giận dữ nhiều.

–Này Xá-lợi-phất! Trong mười đạo bất thiện ấy, tội gì là nặng?

–Bạch Thế Tôn! Trong mười điều bất thiện, tà kiến là tội nặng. Vì sao? Bạch Thế Tôn! Tà kiến là tâm luôn cấu uế, luôn chấp trước, tâm không thanh tịnh.

Này Xá-lợi-phất! Nay Như Lai nói với ông: Nếu có người trong một ngày giết hại trăm ngàn vạn ức chúng sinh, một ngày trộm cắp trăm ngàn thứ vật báu như vàng bạc; người tà dâm ngày đêm không dừng, người nói dối luôn lừa gạt mọi người, người nghiệp miệng không thanh tịnh, không nói một lời chân thật; người nói hai lưỡi luôn phá sự hòa hợp, cùng giúp người gây chia rẽ; người ác khẩu miệng thường ác, nghịch, thậm chí không nói một lời nào nhu hòa; người nói lời thù ghét không có cội gốc nơi sự việc của người đời, dùng vô lượng lời nói tạp loạn khác; người tham lam đối với vật của người khác sinh tâm phi pháp; người giận dữ không có duyên cớ mà cứ dấy khởi đủ thứ sân hận; người tà kiến thì ưa thích làm trái đạo.

Này Xá-lợi-phất! Ý ông thế nào? Nếu người nào đã tạo đủ các pháp bất thiện như vậy là tội nặng không?

–Bạch Thế Tôn! Rất nặng.

–Này Xá-lợi-phất! Ta nói cho ông rõ. Nếu người trong một trăm năm tạo đủ mười tội bất thiện như thế, còn Tỳ-kheo phá giới chỉ trong một ngày một đêm thọ nhận cúng dường của người khác, thì tội này nặng hơn trường hợp trước. Vì sao? Vì người sát sinh kia nhiều người đã biết, nhiều người đã rõ điều xấu ác của người ấy, ai cũng nhận biết người ấy đã giết hại cướp đoạt mạng sống. Còn tội của người uế trước là làm cấu nhiễm, là người không thiện, không có đức, mọi người xa lìa.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Người sát sinh cướp đoạt nhiều mạng sống của người khác, hoặc sinh tâm nhằm chán, tự biết là sai trái phải chịu tội báo. Còn mọi người đều biết kẻ xấu ác kia không có giới đức, uế trước đối với người ấy không thể cầu mong công đức, thậm chí tách sợi lông ra thành trăm phần cũng không được một phần, hướng chi gọi là ruộng phước để cúng dường. Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Người tạo tội sát sinh ấy đối với gia đình vợ con của họ cũng như mọi người đều biết, nên không cùng cung kính, hãy còn không mời ngồi hướng hồ là cúng dường. Người sát sinh ấy lấy tài sản để tự nuôi sống và nuôi dưỡng vợ con, hoặc có lúc cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, nhờ nghiệp báo này mà gặp được Thánh hiền, gặp các Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni giảng nói đạo pháp, chỉ dạy việc xa lìa sự giết hại, xả bỏ nghiệp giết hại, nên ở trong Phật pháp được xuất gia, không bị chướng ngại. Được xuất gia rồi, gần gũi Thiện tri thức, đạt được quả vị Sa-môn, người này ở đời hiện tại thọ nhận tội báo nhẹ không làm chướng ngại Thánh đạo, tránh khỏi rơi vào ba đường ác.

Này Xá-lợi-phất! Ở trong Phật pháp có các Tỳ-kheo, chẳng phải là Sa-môn mà nói là Sa-môn, chẳng phải là phạm hạnh tự nói là phạm hạnh, đoạn dứt các căn lành, làm cản trở sự tu tập đạt tới Niết-bàn, mê hoặc làm mất Thánh đạo, phá bỏ nhân duyên của đạo, phá bỏ các pháp lành, thực hành việc của ngoại đạo, đi vào đường ác với nhiều giặc ác, tuy có thọ mạng nhưng cả đời luống uổng như người chết, hình sắc tiêu tụy, khốn khổ, mất hết oai nghi, ở trong pháp Phật gọi là cấu nhiễm, gọi là giặc của chánh pháp, gọi là kẻ chống đối, gọi là kẻ bị ma sai khiến, giống như đi bên hố xí, cũng như thầy chó chết, chỉ như hình tướng Sa-môn đồng mặc pháp phục Sa-môn, nhưng không

hành theo pháp của Sa-môn.

Này Xá-lợi-phất! Ví như chồn hoang ở nơi đám sư tử, cũng như hạng huỳnh môn ở trong chúng Chuyển luân thánh vương, cũng như đám khỉ vượn ở chỗ chư Thiên, cũng lại như con lừa ở trong đám voi chúa, cũng như người mù ở nơi chúng đạt được Thiên nhãn, cũng như con dơi ở trong đám Kim sí điểu.

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới ở trong đại chúng của ta, khiến trăm ngàn vạn ức các chúng chư Thiên, thấy Tỳ-kheo ấy có mặt nơi đại chúng thấy đều rất buồn khổ, nói như vậy: “Người ác như thế sao có thể tham dự bố tát, đó là bè đảng với ma, muốn lãnh hội đạo Phật vô thượng nên hướng về hàng tại gia để nghe giảng nói.” Lại còn các hàng rồng, quỷ thần... tin ưa Phật pháp cũng lớn tiếng quát mắng Tỳ-kheo xấu ác ấy, làm sao lại ở chỗ này để ẩn giấu thân hình, giống như con ngựa xấu ở trong đám ngựa đã được điều phục tốt. Người ngu si như vậy tự cho là không ai thấy biết về mình làm ác, tự ẩn giấu ở đây là lừa dối cả hàng trời, người, cũng là giặc trong tất cả hàng trời, người, đại chúng cùng thấy rồi càng chê trách.

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo tạo tội ác như vậy, nên bị chư Thiên nhận biết là giặc ác, hàng cư sĩ cũng vậy, thế mà thọ nhận sự cúng dường, ngưỡng mộ, lễ bái, chấp tay cung kính. Người ngu si đó giống như thầy chết. Y phục đang mặc đều là trộm cắp mà có. Đồ ăn trong bát đều là trộm lấy, không ai gắp gửi, thậm chí một ít nước uống cũng đều là trộm cắp mà được.

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới đi đến phương nào, hoặc đến phương Đông, phương Tây, Nam, Bắc đều là trộm đất mà đi. Vì sao? Vì người ấy với các pháp hành oai nghi hiểm có đều là trộm cắp, đều là giả làm kẻ trộm. Mọi sự đi, đứng, nằm, ngồi, tới lui, nhìn ngắm, co duỗi, cúi ngửa, mặc y, cầm bát đều là như thế. Nay chỉ lược nói về thân nghiệp, khẩu nghiệp và ý nghiệp. Nếu có chỗ tạo tác hành động đều là giặc trộm cắp, giá có cạo tóc cho người ấy cũng là cạo tóc cho giặc. Tỳ-kheo phá giới với mọi thứ tạo tác đều là giặc tạo ra.

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo xấu ác thậm tệ ấy, cho đến các việc như đại tiểu tiện, rửa tay... đều là pháp của giặc. Vì sao? Này Xá-lợi-phất! Trong cõi Diêm-phù-đề đều có các quốc vương, các đại thần, vô số dân chúng hiện có và những quyến thuộc phi nhân, thì Tỳ-kheo ác này ở đây chính là giặc cướp.

Này Xá-lợi-phất! Nếu các vua, đại thần đối với giặc ác đã không trông mong nơi công đức, không nói là bằng mình, không nói là hơn mình, thì Tỳ-kheo phá giới kia mặc pháp phục của bậc Thánh, đối với người ấy làm sao mong cầu có được công đức! Cho nên, nếu chấp thuận được ở lại cõi nước nhưng nếu biết là kẻ xấu ác thì thậm chí nhỏ nước bọt trên đất cũng không cho. Vì thế, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo xấu ác mọi tạo tác nơi thân đều là việc làm của giặc, gọi là giặc thường xuyên, giặc lớn, dựng cờ theo giặc làm hại tất cả mọi người trong thế gian. Vì sao? Vì không có việc ác nào mà kẻ ấy không làm. Cho nên, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo tệ ác ấy đối với tất cả chư Thiên, người nơi thế gian, gọi là giặc lớn.

Này Xá-lợi-phất! Nếu người nào đã bị tất cả hàng trời, người nơi thế gian gọi là giặc lớn, thì người ấy có thể thọ nhận tất cả những thức ăn uống chẳng?

–Bạch Thế Tôn! Không thể.

–Này Xá-lợi-phất! Ý ông thế nào? Người ấy chẳng phải là người đại ác chẳng?

–Bạch Thế Tôn! Đúng vậy.

–Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới, đối với tất cả chư Thiên và mọi người ở thế

gian là kẻ có tội ác lớn, do ý nghĩa đó nên ta nói kệ:

*Thà ngậm đá lửa
Nướit, uống bể đồng
Chẳng dùng không giới
Ăn của tín thí.*

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới ấy, không có hình sắc, không có đức, không có chí nguyện, thân tâm nóng độc, luôn thấy mộng ác, không ưa thích ở một mình. Hoặc có lúc ở một mình, hoặc có khi đi một mình, thân thì run rẩy, sợ hãi, thấy người giữ giới thanh tịnh thì vội ẩn giấu lẩn tránh, tâm tánh tự hổ thẹn, không thích muốn gặp ai, khi thọ nhận sự cúng dường thì nghi ngờ, sợ hãi, ý thường dong ruổi, tán loạn, luôn có nhiều nhớ nghĩ, tham đắm của cải, lợi dưỡng, ưa thích đồ ăn ngon. Tỳ-kheo như vậy, sau khi mạng chung chắc chắn bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi-phất! Đó gọi là Tỳ-kheo phá giới bị sự khổ não thứ bảy, tất bị đọa vào cõi ác.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới ưa ở chỗ ồn ào, nhiều lời, luôn tán loạn, ý ưa thích ganh ghét, cùng làm bạn với kẻ phá giới, thường thích bàn luận về việc phá giới xấu ác. Do vì ưa thích nên không biết hổ thẹn, chống đối kinh điển thâm diệu, tâm nghi ngờ không tin. Hoặc có nghe giảng nói các kinh như vậy thì nghi ngờ chống đối, tranh cãi không thích nghe để lãnh hội, nhìn ngó khắp nơi, tâm không chuyên nhất, lấy tay bưng miệng ngược nhìn hư không, từ chỗ ngồi đứng dậy hủy báng giáo pháp của Phật, ôm tâm sân giận, chê mắng người thuyết giảng giáo pháp. Do các nhân duyên xấu ác tội lỗi như vậy, nên sau khi mạng chung nhất định bị đọa vào địa ngục.

Này Xá-lợi-phất! Đó gọi là Tỳ-kheo phá giới phải bị sự sầu não khổ sở thứ tám chắc chắn rơi vào cõi ác.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới chỉ thích tôn trọng các Hòa thượng, A-xà-lê, tán thán công đức của chư vị ấy là để cầu danh lợi nên xưng là người trì giới. Do để nuôi sống bản thân làm việc nương cậy nhờ vả, tùy tiện khéo léo luôn cúi không biết xấu hổ, giống như loài quạ đen. Tạo nhân duyên của hàng Tăng sĩ là để có được nhiều y phục, ăn uống đầy đủ, thân lực được khỏe mạnh, không biết hổ thẹn, nói năng không có thứ lớp, tay chân thô tháo, diện mạo ngơ ngác, ưa thích nhìn người nữ, không gần người nam. Người ác như vậy luôn bị mọi người khinh rẻ, các chúng trời, rồng, quỷ thần đều không xưng tán, cho đến chư Phật cũng không khen ngợi. Kẻ ấy tâm tánh nóng nảy, luôn ưa giận dữ, chúng Tăng đều từ bỏ không gì trợ giúp để có uy lực.

Này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới như vậy, phần nhiều ở trong chúng Tăng tìm kiếm để có oai lực, chưa hỏi mà đáp, luôn xét nét lỗi lầm nơi người khác, thấy người tịnh giới cho là khi dối. Đối với người dốc cầu đạo pháp thì không đồng với pháp được ưa thích ấy. Đối với kẻ hay tranh cãi riêng khác thì vui vẻ tán trợ.

Này Xá-lợi-phất! Đó gọi là sự khổ não thứ chín của Tỳ-kheo phá giới, chắc chắn bị đọa vào cõi ác.

Lại nữa, này Xá-lợi-phất! Tỳ-kheo phá giới ưa thích việc của người khác, nắm giữ lý của mình, có chỗ tranh chấp thì lấy làm vui mừng. Y phục mặc để trang nghiêm nơi thân, học theo oai nghi của người khác để cầu có được đồ nằm tốt, có được lợi dưỡng an thân, thích được người khen ngợi, tiếc giữ của Đàn-việt lại keo kiệt nơi chỗ ở, sợ Tỳ-kheo tốt đến thấy lỗi của mình, ghét người trì giới, gần gũi kẻ phá giới, thường khen ngợi Bồ thí, không khen ngợi Trì giới, Nhẫn nhục, Tinh tấn, Thiền định, Trí tuệ. Không

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

khen ngợi hạnh tịch diệt xa lìa, ở chỗ vắng vẻ, luôn thích bàn luận về lỗi của người trì giới, cũng không khen ngợi người tu hạnh Đầu-đà, hoặc chỉ nói về việc kia, hoặc miệng nói lời thô ác càng tăng, hoặc nghĩ nhớ lời nói hư vọng, dựa cậy vào dòng họ nên hay thăm hỏi thân tộc, nhờ được ít nhân duyên nên ham thuyết pháp, luôn đem tâm đua nịnh nên ô mòng nghi ngờ sợ sệt, chỗ oán ghét càng nhiều lâu ngày thành giặc cướp. Đối với người giữ giới thì ưa nêu vấn nạn, chê bai. Đối với người nói thật về sự khổ đau thì không muốn gần gũi. Ý không thích nghe những người khác đọc tụng, thọ trì các kinh như vậy. Đối với những người nghe giảng nói kinh này, tâm hoan hỷ thì cũng không thích thấy. Lại không thích nghe việc khen ngợi pháp trì giới. Giảng nói kinh này cũng không đến nghe lãnh hội. Dù có đến nghe nhưng chẳng bao lâu liền trở về. Phần nhiều cùng với hàng tại gia kết làm tri thức. Luôn thích bàn nói về Tỳ-kheo giữ giới, chỉ được tự ý coi thường, càng làm các việc thô bạo, xấu ác.

Này Xá-lợi-phất! Đó gọi là điều khổ não thứ mười của Tỳ-kheo phá giới, chắc chắn bị đọa vào đường ác.

Này Xá-lợi-phất! Sau khi Như Lai diệt độ, những người như thế đây dấy trong cõi Diêm-phù-đề, chuyên cầu lợi dưỡng để tự nuôi sống.

M